

ὁ ἰατρὸς καὶ τείνας ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας ὑπεδέχθη αὐτὸν μετ' ἐγκαρδίου φιλοφροσύνης. Διὰ ξένους ἀνθρώπους, ἡ ὑπερεκχειλίζουσα αὐτῇ φιλοφροσύνη εἶχε τι τὸ θεατρικόν, ἀλλ' ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει ἐβασίζετο ἐπὶ βαθυτέρου εὐκρινούς αἰσθήματος. Ὁ ἰατρὸς Λάνυον καὶ ὁ δικηγόρος Οὐττερσον ἦσαν παλαιοὶ φίλοι ἀπὸ τῶν χρόνων τῆς ἐν τῷ σχολείῳ συμμαθητείας τῶν καὶ τῆς ἐν τῷ πανεπιστημίῳ συμφοιτήσεώς τῶν, εἶχον δὲ τὸν μέγιστον δεβασμὸν πρὸς ἀλλήλους, ἠσθάνοντο δὲ ἀμφοτέροι μεγάλην εὐχαρίστησιν ὅταν ἦσαν μαζὶ καὶ συνωμίζουν ἐπὶ μακρόν.

Μετὰ τινὰς λέξεις περὶ ἀδιαφόρων, καθημερινῶν πραγμάτων, ὁ Οὐττερσον ἐστρεψε τὴν ὁμιλίαν εἰς τὸ ζήτημα, ὅπερ ἀπασχολεῖ ὁλοσχερῶς τὸν νοῦν του.

«Λάνυον» εἶπε «πιστεύω, ὅτι ἀμφοτέροι εἴμεθα οἱ ἀρχαιότατοι φίλοι τοῦ Ἑρρίκου Τζέκυλ.»

«Ἐπεθύμουν νὰ εἴμεθα καὶ οἱ τρεῖς νεώτεροι τὴν ἡλικίαν» ἀπήντησεν ὁ Λάνυον μειδιῶν, εἰτα δὲ προσέθηκε: «Ναὶ πιστεύω ὅτι εἴμεθα οἱ παλαιότατοι φίλοι του. Ἀλλὰ πῶς ἤλθες εἰς αὐτὸ τὸ ζήτημα; Εἶνε τώρα πολὺς καιρὸς ὅπου τὸν βλέπω πολὺ σπανίως.»

«Σπανίως;» εἶπεν ὁ Οὐττερσον. «Ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι βλέπεσθε συχνά, ἐνεκὰ τῶν κοινῶν συμφερόντων σας.»

«Αὐτὸ συνέβαινε πρότερον» ἀπήντησεν ὁ Λάνυον, «Ἀλλὰ, πρέπει νὰ σοῦ ὁμολογήσω εὐκρινῶς, Οὐττερσον, ὅτι κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη ὁλόκληρος ἡ συμπεριφορά τοῦ Τζέκυλ ἔγινε δι' ἐμὲ ἀκατανόητον αἰνιγμα. Κάτι τι συμβαίνει μ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον: ἀλλὰ τί ἀκριβῶς συμβαίνει, δὲν εἰξεύρω. Μερικὲς φορές μοῦ φαίνεται ὅτι εἶνε παράφρων. Ἐννοεῖται ὅτι δὲν ἔπαυσα ποτὲ νὰ ἐνδιαφέρωμαι περὶ τοῦ Τζέκυλ, ἀν' ὅχι δι' ἄλλο, τοῦλάχιστον ἐνεκὰ τῆς παλαιᾶς φιλίας ἣτις μᾶς συνδέει. Ἀλλὰ, καθὼς σοῦ εἶπα, τὸν βλέπω σπανιότατα. Μόνοι αἱ διάστροφοι ἰδέαι του περὶ ἐπιστημονικῶν ζητημάτων θὰ ἤρκουν ὅπως διαλύσῃ καὶ τὴν στενοτέραν φιλίαν.»

Ὁ Λάνυον ἐπρόφερε τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις μὲ ὕψος ἀσυνήθους ἐρεδισμού, σχεδὸν μετὰ τινος ὀργῆς.

Ὁ Οὐττερσον ἠσθάνθη μικράν τινα ἀνακούφισιν.

«Ἄ, ἐμάλλωσαν δι' ἐπιστημονικά ζητήματα» εἶπε κατ' ἑαυτόν. «Δόξα σοι ὁ Θεὸς ὅπου δὲν εἶνε τίποτε χειρότερο!»

Μετὰ βραχεῖαν τινα σιωπὴν ἠρώτησε τὸν Λάνυον.

«Μήπως γνωρίζεις ἕναν κάποιον Χάϋδ, ἕνα γνωστόν, ἕνα . . . προστατευόμενον τοῦ Τζέκυλ;»

«Χάϋδ;» ἐπανέλαβεν ὁ Λάνυον. «Χάϋδ; . . .»

«Οχι, δὲν ἤκουσα ποτὲ περὶ αὐτοῦ.»

Αὐτὰ λοιπὸν ἦσαν ὅλα, ὅσα εἰμπόρεσε νὰ μάθῃ ὁ Οὐττερσον· αὐτὰ ἦσαν ὅλαι αἱ πληροφορίες, τὰς ὁποίας ἔφερε μετ' ἑαυτοῦ εἰς τὴν σκοτεινὴν καὶ ἔρημον κατοικίαν του. Αὐπνὸς περιστρέφετο ὅλην τὴν νύκτα ἀπὸ τοῦ ἐνὸς πλευροῦ εἰς τὸ ἕτερον ἐπὶ τῆς μεγάλης κλίνης του, βασανιζόμενος ὑπὸ θλιβερῶν διαλογισμῶν καὶ τυ-

ραννούμενος ὑπὸ φοβερῶν ὑποψιῶν. Τὸ φρολόγιον τῆς γειτονικῆς ἐκκλησίας ἐσήμανε τὴν ἔκτην πρωΐνην ὥραν. Μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης ἀνελογίζετο μόνον τὰ πραγματικά γεγονότα. Ἀπὸ τοῦδε ὅμως ἤρχισαν νὰ ἀνελίσσωνται ἐν τῇ ὑπερεξημενῇ φαντασίᾳ του σκιναὶ καὶ εἰκόνες, αἵτινες ἐπλήρουν φρίκης καὶ τρόμου τὴν ψυχὴν του. «Ὁλα, ὅσα εἶχε διηγηθῇ εἰς αὐτὸν ὁ Ἐνφειλδ, ἴσταντο ἤδη ἐναργῆ καὶ ζωηρὰ πρὸ τῶν ὁμμάτων του, ὡς πραγματικῶς συμβαίνοντα. Ἐβλεπε τὰς ζωηρῶς φωτιζόμενας καὶ ἐρήμους ὁδοὺς τῆς μεγαλοπόλεως· ἔβλεπε τὴν μορφήν ἐνὸς ἀνδρός, μετ' ἀπαισίας σπουδῆς πορευομένου· ἔβλεπε τὸ κοράσιον, τὸ ὁποῖον ἔτρεχεν ἐκ τῆς πλαγίας ὁδοῦ πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος· τώρα αἱ δύο μορφαὶ συνεκρούσθησαν πρὸς ἀλλήλας — τὸ κοράσιον ἔπεσε, καὶ ὁ κακοῦργος διαβαίνει πατῶν ἀσπλάγχχνως ἐπὶ τοῦ ἀσθενοῦς σώματος. Μετὰ ταῦτα ἔβλεπε εὐρύχωρον καὶ πλούσιον ἡντρεπισμένον δωμάτιον· ἐν αὐτῷ ἔκειτο ὁ παλαιὸς του φίλος, ὁ Ἑρρίκος Τζέκυλ, ἡσυχῶς κοιμώμενος — καὶ μειδιῶν ἐν τοῖς ὀνείροις του· — τώρα ἠνέαχθη ἡ θύρα, τὰ παραπετάσματα τῆς κλίνης ἀνεσύρθησαν, ὁ κοιμώμενος ἀφυπνίσθη, καὶ ἐνώπιόν του ἴστατο σκοτεινὴ, ἀπαισία μορφή, ἣτις τὸν διέτασσε νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ. Ἡ μορφή αὕτη, πρῶτον ἐν τῇ ὁδῷ, εἰτα δὲ ἐν τῷ κοιτῶνι τοῦ Τζέκυλ, οὐδὲ στιγμὴν ἀπερακρύνετο ἐκ τῆς φαντασίας τοῦ Οὐττερσον. Ἐβλεπεν αὐτὴν, ὡς ἀνήσυχον φάντασμα περιπλανωμένην ἐν ὥρᾳ νυκτὸς ἀπὸ οἴκου εἰς οἶκον· ἔβλεπεν αὐτὴν μετ' ἀγρίας σπουδῆς φερομένην διὰ τῶν ἐρήμων ὁδῶν, ἐν πάσῃ γωνίᾳ συγκρουομένην πρὸς μικρὸν τι κοράσιον, καταπατοῦσαν αὐτὸ καὶ διαβαίνουσαν μετὰ φοβερᾶς ἀταραξίας. Ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ τὸ πρόσωπον τοῦ καταχθονίου τούτου δαίμονος — τὰ χαρακτηριστικά του μετεβάλλοντο ἀκαταπαύστως καὶ διελύοντο ὡς ὁμιχλώδης εἰκὼν . . .»

Ὁ Οὐττερσον δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ὑποφέρῃ αὐτὴν τὴν βάσανον. Ἀνεσκίρτησεν ἐκ τῆς κλίνης, μὲ τὴν στερεὰν ἀπόφασιν νὰ μὴ ἡσυχάσῃ καὶ νὰ μὴ ἀναπαυθῇ, πρὶν ἢ εὖρῃ αὐτὸν τὸν Αὐδ. Ἄν κατάρθωνεν ἐπὶ τέλους νὰ τὸν ἴδῃ μίαν φοράν, ἔλεγε κατ' ἑαυτόν, θὰ ἐξηγεῖτο ὅλον αὐτὸ τὸ μυστήριον, ἴσως δὲ θὰ ἠφανίζετο καὶ ἐντελῶς, ὡς πολλάκις συμβαίνει ὅταν τις ὑποβληθῇ εἰς τὸν κόπον γὰ ἐξερευνήσῃ μυστήριόν τι. Ἰσως θὰ ἀνεκάλυπτε κάτι τι, τὸ ὁποῖον νὰ ἐξηγῇ τὴν παράδοξον αὐτὴν συμπάθειαν τοῦ Τζέκυλ πρὸς τὸν Αὐδ, ἢ τὸν μυστηριώδη σύνδεσμον ὑφ' οὗ συνεδέετο πρὸς αὐτόν, καὶ τὸ ὁποῖον νὰ δικαιολογῇ πῶς ᾔτην παράδοξον διαθήκην τοῦ Τζέκυλ. Ἐν πάσῃ ὅμως περιπτώσει ἤθελε νὰ ἴδῃ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ τοῦ ὑπὸ ἀνθρωπίνην μορφήν θηρίου, — τὸ πρόσωπον τὸ ὁποῖον καὶ εἰς αὐτὸν ἀκόμη τὸν ἀπαθῆ καὶ φλεγματικὸν Ἐνφειλδ ἐνέπνευσεν ἀρρητον καὶ ἀνεξάλειπτον ἀποστροφὴν.

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΜΕΤ' ΑΛΛΗΛΩΝ.

Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἑωάννου Χάιβεργ.

(Συνέχεια.)

Ἀκουστικῶς ἠναγκάζετο ἤδη ὁ Καὶθ νὰ ὁμολογήσῃ εἰς ἑαυτόν, ὅτι ἡ Κλεμεντίνα Σλείβεν εὐδὺς ἀπὸ τῆς πρώτης συναντήσεως ἐνεποίησεν αὐτῷ βαθύτατην ἐντύπωσιν.

Καὶ ὅμως δὲν ἐπίστευεν ὅτι ἦτο ἀκριβῶς αἰσθημα ἔρωτος ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἠσθάνετο πρὸς αὐτήν· μόνον ἡ ιδιόρρυθμος αὐτῆς καλλονὴ καὶ ἡ ὁμοίότης πρὸς τὴν τεχνώσων σύζυγόν του ἐφαίνετο ὅτι

τὸν προσεῖλκεν· ὁσάκις δὲ ἐσκέπτετο ἂν θὰ ἠδύνατο νὰ τὴν νυμφευθῇ, ἀνέκυπτεν αἰφνης εἰς τὴν φαντασίαν τοῦ ἡ μορφῇ τοῦ μικροῦ του κορασίου μὲ βλέμματα περιδεῖ καὶ πλήρη μομφῆς, ἐμποιοῦντα αὐτῷ φόβον.

Ἀλλὰ καὶ ἄλλο τι περιστάτικόν ἄπεσπα αὐτὸν ἀπὸ τῆς σκέψεως ταύτης.

Ὁ Καῖϋ δηλαδὴ ἀνεμνήσκeto τοῦ πατρός του, ἐπὶ δὲ τῇ ἀναμνήσει ταύτῃ συνέσφιγγε τὰ χεῖλη μετὰ πικρίας. Ἀνακαλῶν εἰς τὴν μνήμην του πάσας τὰς λεπτομερείας τῶν τελευταίων ἡμερῶν, ἐσηματίε τὴν πεποιθὴν ὅτι ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἦτο ἐρωτευμένος εἰς τὴν Κλεμεντίαν. Ὅργῃ, ἀγανάκτησις σχεδὸν κατελάμβανε τὸν Καῖϋ. Ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς μητρός του εἶχον παρέλθῃ μόλις ἑξ μῆνες. Ὁ δὲ πατὴρ του εἰσῆρχετο εἰς τὴν γεροντικὴν ἡλικίαν καὶ ἠσχολεῖτο μὲ τοιαύτας σκέψεις! Καὶ αὕτῃ ἡ κόρη νὰ ἦνε μέλλουσα — μητρὸν τοῦ!

Ἐπανελημμένως ὁ Καῖϋ ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν ν' ἀναχωρήσῃ, καὶ ὅπως ἔμενε, κρατούμενος τρόπον τινὰ ὑπὸ τινος γοητείας, ἐκ τῆς ὁποίας δὲν ἠδύνατο ν' ἀπαλλαχθῇ. Καὶ ὅπως ἀναλογιζόμενος ἀμερολήπτως καὶ σταδμίζων δικαίως ὅλας τὰς περιστάσεις ἐβλεπεν ὅτι οὐδὲν δικαίωμα εἶχε νὰ ἐναντιωθῇ πρὸς τὴν θέλῃσιν τοῦ πατρός του. Ἰσως καὶ αὐτὸς εἶχεν ἀνάγκην παραμυθίας, ἀνακουφίσεως τοῦ πόνου του· τοιαύτῃ λήθῃ δὲν ἦτο πάντοτε σημείον ἐλλείψεως ἀγάπης καὶ σεβασμοῦ πρὸς τὴν ἀπαθανοῦσαν. Πιδανὸν μάλιστα καὶ αὕτῃ ἡ μακαρίτις νὰ εἶχε τὴν ἐπιθυμίαν, ὅπως ὁ ἀνὴρ αὐτῆς συνάψῃ δεύτερον γάμον. — Καὶ ἂν αὐτός, ὁ Καῖϋ, δὲν ἤθελε νὰ λάβῃ ὡς σύζυγον τὴν Κλεμεντίαν, διατι νὰ μὴ ἐπιθυμῇ τὴν σύζευξιν αὐτῆς μετ' ἄλλου τινός, δυνάμενος ἰσως νὰ καταστήσῃ αὐτὴν ἐτυχή;

Ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἦτο ἐγωῖστῆς, ψυχρός, ἰδιοτελὴς ἀναίσθητος καὶ ἄκαρδος, ἀλλὰ τὰ ἐλαττώματα ταῦτα οὐδέποτε εἰδείξε πρὸς αὐτὸν τὸν Καῖϋ. Μετὰ τρυφερότητος καὶ στοργῆς ἐπηγρύπνει ἐπὶ τῆς ἀναπτύξεως καὶ μορφώσεως του, οὐδεμίαν ποτὲ χάριν τῷ ἀπεποιήθη, οὐδέποτε ἐφάνη πρὸς αὐτὸν δεσποτικὸς, οὐδέποτε προσηνέχθη πρὸς αὐτὸν μὲ τὴν αὐστηρότητα τῆς πατρικῆς αὐθεντίας. Καὶ ὅμως ὁ Καῖϋ δὲν ἠδύνατο νὰ ἀγαπήσῃ τὸν πατέρα του. Ἀπὸ τὸν ἐξωτερικὴν προσωπίδα ἦν ἔφερε πάντοτε, μηδέποτε φαινόμενος οἷος πράγματι ἦτο.

Ἀλλὰ πᾶσαι αὗται αἱ σκέψεις ἀπεσοβήθησαν ἐκ τοῦ πνεύματος του, ὅτε ὁ Καῖϋ διηθύνε τὰ βήματά του εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς πόλεως.

Σφοδρὸς πόθος πρὸς τὸ κοράσιόν του κατέλαβεν αὐτόν· πλὴν τοῦτο ἐπὶ τὸν νοῦν του πᾶσαι αἱ κατεπεύγουσαι ἐμπορικαὶ ὑποθέσεις, ὥς ὥφειλε νὰ διεξαγάγῃ καὶ — τὸ ἴδιον αὐτοῦ πρόσωπον μὲ τὸ παρελθόν του καὶ μὲ τὰς περὶ τοῦ μέλλοντος ἐλπίδας του.

Ὁ κόμης Φέλιξ εὗρίσκετο περὶ τινὰ πρωϊνὴν ὥραν ἐν τῇ κατοικίᾳ τοῦ κόμητος Σλείβεν· ἐκάθητο ἀπέναντι τοῦ φίλου του καὶ ὠμίλει πρὸς αὐτόν μετὰ ζωηρότητος. Ὁ κόμης Σλείβεν ἐξέπεμπε νέφη καπνοῦ ἐκ τινος παλαιᾶς καπνοσφύγγος ἐκ σπείου καὶ ἡκροῖτο, μὲ ὑψωμένας τὰς ὀφρὺς καὶ μὲ ἐκφρασίαν τινὰ εὐθυείας ἐν τῷ προσώπῳ του, τὴν βέουσαν ὁμιλίαν τοῦ ἀρχαίου διπλωμάτου.

Τὸ δωμάτιόν του περιεῖχε τὰ ἐπιμελῶς ἐπεξεργασμένα ἐκ κοκκινοξύλου ἐπιπλὰ τῶν παλαιῶν χρόνων. Ἐπὶ τῆς ἀναπεταμένης πλακὸς τοῦ παλαιοῦ γραφείου εὗρίσκοντο τεράχια συνετραμμένον χάρτου ἐντὸς κυπέλλου περιπεποικιλμένου διὰ μαργαριτῶν· ἐκεῖ πλησίον ἔκειντο κατ' ἀλλεπάλληλα στρώματα ἐπισεσωρευμένα ἐφημερίδες, καὶ ἀνωθεν τοῦ γραφείου εὗρίσκετο ἐν φρολόγιον ἐπιτεχνημένον καὶ κοσμούμενον διὰ τινος συμπλέγματος ἀγαλαμάτων, παριστάντων ποιμενικὸν τι εἰδύλλιον· ἡ ποιμενίς εἶχε τὸν δεικτὴν τῆς δεξιᾶς χειρὸς τεθειμένον ἐπὶ τῶν χειλέων, ὁ δὲ ποιμὴν παρετήρει σύννοος πρόβατόν τι κείμενον παρὰ τοὺς πόδας τῆς. Ὁ ὠσειδὴς ὕαλινος κώδων ὁ περιβάλλων τὸ φρολόγιον ἦτο εἰς μέρος τι βαγισμένος, ἀλλ' ἡ σχισμὴ ἦτο συγκεκολλημένη διὰ λεπτῆς λαρίδος χάρτου καὶ ἐπειδὴ τὸ βεβλαμμένον μέρος ἦτο ἐστραμμένον πρὸς τὰ ὀπισθεν, ἠδύνατο μόνον ὑπὸ προσεκτικῶν ὀφθαλμῶν νὰ παρατηρηθῇ.

Πληθὺς διαφόρων ἀντικειμένων ἔκειντο τοποθετημένα ἐν σχολαστικῇ εὐταξίᾳ. Ἐκαστὸν ἐπιπλόν, αἱ παλαιαὶ τοῦ ἀρχαίου συρμοῦ ἀλλὰ καλῶς διατηρούμεναι τράπεζαι, τὰ κομμά, τὰ ἐρμάρια, αἱ καθῆκται ἐλαμπὸν λάμπην τινὰ σεβασμίας ἀρχαιότητος καὶ ἐμαρτύρουν τὴν κατ' ἐκάστην ἡμέραν τακτοποιοῦσαν αὐτὰ χεῖρα. Ὑπόζυγος πνιγρὰ ὁσμὴ καπνοσφύγγων ἐπλήρου τὸ δωμάτιον.

Ὁ κόμης Σλείβεν, ὅστις ἀκόμη κατὰ τὰ γηρατεῖα του εἶχε νυμφευθῇ ἐκ δευτέρου, εἶχε πλὴν τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Κλεμεντίας Ἰουλίας ἐκ τοῦ πρώτου, ἀκόμη μίαν θυγατέρα ἐκ τοῦ τελευταίου γάμου του, ἣτις εὗρίσκετο ἤδη ἐν τῇ οἰκίᾳ συγγενῶν τινῶν τοῦ κόμητος ἐν Χόλσταϊν.

Αἱ δύο γυναῖκες ἦσαν ἀδελφαὶ καὶ ὁμοίαζον πρὸς ἀλλήλας κατὰ τὴν πραότητα καὶ τὴν ἀγαθότητα τῆς καρδιάς των. Ὁ κόμης δὲν εἶχε περιουσίαν, ἀλλ' ἡ σύζυγός του ἔφερεν αὐτῷ ὡς προῖκα μικρόν τι κατῆμα, ὅπερ ὁμοῦ μὲ τὴν σύνταξιν ἦν ἐλάμβανεν ὡς πρῶτην διευδυντὴς τοῦ ταχυδρομείου ἐξήκει ὅπως δῆποτε πρὸς συντήρησιν τῆς οἰκογενείας.

Ἡ Κλεμεντία-Ἰουλία — ὀνομασθεῖσα οὕτω κατὰ τὸ ὄνομα τῆς μητρός αὐτῆς ἣτις κατήγετο ἐξ Ἰσπανίας — οὐδέποτε εἶχε ζητηθῇ μέχρι τοῦδε εἰς γάμον, ἰσως ἕνεκα τοῦ σωματικοῦ αὐτῆς ἐλαττώματος καὶ τῆς μετρίας οικονομικῆς καταστάσεως τοῦ πατρός της.

Ἡ ἀδελφὴ αὐτῆς Μερτσέδες εἶχεν ἐπίσης ἰδιόρρυθμον καλλονήν, ἀλλ' εἰς τὸ ὑψηλὸν καὶ ταχέως ἀσχηθὲν ἀλλὰ μὴ συμμετρικῶς ἀναπτυχθὲν σῶμά της ἐφαίνοντο τὰ μέλη μὴ ἐπαρκῶς ἐστειρωμένα, πρὸς τοῦτοισι δὲ εἰς τὴν συμπεριφορὰν αὐτῆς ἔλειπεν ἡ ἐνίαία ἐκείνη ἡρεμία, ἣτις ἡ εἶνε ἐμφυτος ἡ ἀποκτάται διὰ τῆς μακροχρονίου πείρας. Ἡ κόρη αὕτη ἐγέλα μεγαλοφάνως, ἐβάδιζε ὀλίγον τι κεκυφύια, καὶ οἱ βραχιόνες της ἐφαίνοντο διηνεκῶς ἀσταθεῖς καὶ τालανθόμενοι. Ἐπειδὴ κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας ἐπασχεν ἐκ βηχὸς καὶ αἱ παρειαὶ της ἤρχισαν νὰ χρωματίζωνται μὲ νοσηρὸν τι ἐρυθρίσμα, ἐστάλη ὑπὸ τοῦ πατρός αὐτῆς εἰς τὴν ἐξοχὴν, ὅπως ἀναλάβῃ τὰς δυνάμεις της.

«Καὶ τώρα ἔχω ἀκόμα μίαν ὑπόθεσιν, πολὺ σπουδαίαν δι' ἐμὲ ὑπόθεσιν, περὶ τῆς ὁποίας ἐπεθύμουν νὰ ὁμιλήσω μαζὶ σας, ἀγαπητέ μου κόμης» — ἤρχισε λέγων ὁ κόμης Φέλιξ, καὶ κλίνας πρὸς τὰ ἔμπροσθι ἐρρίψε τὸ σιγαρέττον του εἰς μικρὸν τι δοχεῖον ἐκ πορσελλάνης, ἐν τῷ ὁποίῳ ἦσαν ἐπιτυχῶς ἐξωγραφημένα ἀργυρᾶ τινὰ καὶ χρυσᾶ νομίσματα.

«Θὰ μὲ ἐννοήσετε ἀπ' αὐτοῦ σας εὐκόλως, διότι καὶ σεῖς ὁ ἴδιος ἐκάμετε ὁμοῖον διάβημα, ἂν καὶ αἱ περιστάσεις εἶνε κατὰ τὰλλα διάφοροι.»

«Ἐπεθύμουν, ἐπεθύμουν» — ἐνταῦθα ὁ κόμης ἔφερε τὴν χρυσὴν του μονόπτεραν εἰς τὸν ὀφθαλμὸν του καὶ προσητένισε τὸν ἀρχαῖον φίλον του — «νὰ ζητήσω εἰς γάμον τὴν θυγατέρα σας Κλεμεντίαν-Ἰουλίαν, καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ εἰπῆτε, ποῖα εἶνε ἡ ἰδέα σας περὶ τούτου.»

Εἰς τὸ μέτωπον τοῦ κόμητος Σλείβεν ἐσηματίσθησαν ῥυτίδες, περὶ τὸ στόμα του ἐξωγραφεῖτο χαρμόσυνος ἐκπληξίς καὶ θαυμασμός, καὶ ἐπὶ μίαν στιγμὴν ὁ κόμης Φέλιξ ἦτο περικεκαλυμμένος ὑπὸ νεφῶν καπνοῦ, τὰ ὁποῖα ὁ φίλος του ἐν τῇ ταραχῇ του ταχέως καὶ ἀδιακόπως ἐξέπεμπε.

Ὁ πῶγων του ἠφανίσθη ἐντὸς τοῦ ὑψηλοῦ, μέλανος περιλαμίου, ἡ ἀριστερὰ χεὶρ ἐσήκωσε τὸ κάλυμμα τῆς καπνοσφύγγος, καὶ ὁ ἀντίχειρ ἐπανελημμένως ἐβυθίζετο εἰς τὴν στάκτην.

«Alle Wetter! Bravo!» ἐφάναζεν ἐπὶ τέλους. Ἰδὼν δὲ ὅτι ὁ κόμης Φέλιξ δὲν ἀπήντησεν ἀμέσως τίποτε, προσέθηκε ταχέως:

«Δαμπρὰ! Ἐξαίρετα — πολὺ ὥραία — ἐννοῶ δὲ πληρέστατα — ἀλλὰ ἡ Κλεμεντία-Ἰουλία;»

Ναί, αὐτὸ ἦτο τὸ δύσκολον! Μεταξὺ πόθου καὶ ἐκπληρώσεως ἠγνοίγετο τάφρος ἀπεράντων διαστάσεων.

«Ἡ Κλεμεντία-Ἰουλία;» ἐπανελάμβανε ὁ γέρον καὶ ἐφαίνετο ζητῶν τὴν συμβουλὴν ἐκείνου, ὅστις ἐπερίμενε παρ' αὐτοῦ νὰ λάβῃ συμβουλὴν.

«Ἡ γνώμη μου εἶνε» ἤρχισε λέγων ὁ κόμης Φέλιξ μετ' ἀπαθείας, «νὰ ὁμιλήσετε μὲ τὴν θυγατέρα σας, ἡ ὁποία θὰ ἐκτιμήσῃ τοὺς λόγους, οἵτινες δι' ἐμὲ καὶ δι' αὐτὴν τὴν ἰδίαν μὲ παρεκίνησαν πρὸς τὸ διάβημα τοῦτο. Δὲν εἶνε ἀνάγκη ἐξηγήσεων, ἂν καὶ ἐννοῶ καλῶς, ὅτι ἡ κόμησσα θὰ σταδμίσῃ τὴν πρότασιν μου μᾶλλον μὲ τὸ λογικὸν παρὰ μὲ τὴν καρδίαν. Παρακαλέσατέ την ἐπίσης, νὰ μὴ ἀποφασίσῃ, πρὶν ἢ καὶ ἐγὼ ὁμιλήσω πρὸς αὐτήν. Ἄν εἰπῇ καὶ τότε ὅχι — τότε πλέον δὲν ὁμιλοῦμεν οὔτε λέξιν περὶ τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς. Θὰ μὲ ὑποχρεώσετε πολὺ, ἀγαπητέ κόμης, ἂν ἀμέσως τῶρα γνωστοποιήσετε εἰς τὴν κυρίαν σας τὸν πόθον μου καὶ ὁμιλήσετε, εἰ δυνατόν, ἀπὸ κοινοῦ πρὸς τὴν κόμησσαν. Ἄν δὲν εἰμπορέσετε νὰ μοῦ δώσετε ἀπάντησιν μέχρι τοῦ γεύματος, ἐπεθύμουν νὰ ἔλθω ἐγὼ μετὰ μεσημβρίαν καὶ νὰ συσκεφθῶμεν τὰ περαιτέρω περὶ τοῦ συνοικεσίου τούτου, τὸ ὁποῖον, ὡς ἐλπίζω, θὰ εἶνε εἰς ἀμφοτέρω τὰ μέρη ὠφέλιμον.»

Ὁ γηραιὸς κόμης Σλείβεν κατένευεν ὡς παιδίον, λαμβάνον ἀναλόγως πρὸς τὸ περιωρισμένον ἀντιληπτικὸν τοῦ εὐκρινῆ καὶ σαφῆ παραγγελίαν, ἔτεινε πρὸς τὸν Βίτσδορφ τὴν χεῖρα καὶ εἶπε:

«Μείνετε βέβαιοι, ἐξοχώτατε, ὅτι δὲν θὰ παραλείψω ὅ,τι εἶνε εἰς τὴν δόξαν μου. Καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀπόθεσιν αὐτὴν καθ' ἑαυτήν, ὡς εὐχαριστῶ διὰ τὴν ὑψηλὴν τιμὴν. — Αὐτὴ εἶνε μία ἡμέρα, — μία ἡμέρα . . .!» προσέθηκε, κινῶν τὴν κεφαλὴν, «ἡ ἁποία, τὴν ὁποίαν . . .»

Ὁ κόμης Βίτσδορφ διέκοψεν αὐτὸν δι' εὐγενοῦς κινήσεως, καὶ ἡγέρθη.

«Λοιπὸν μέχρι τοῦ γεύματος ἐλπίζω νὰ λάβω ἀπάντησιν περὶ τοῦ ἀποτελέσματος, προσφιλέστατε κόμης. Δέχθητε τὰς εὐχαριστίας μου καὶ τὰ προσκυνήματά του εἰς τὴν κόμησάν.»

Οἱ δύο γηραιοὶ φίλοι ἔτειναν ἐκ νέου τὰς χεῖρας πρὸς ἀλλήλους καὶ εἶτα ἐχωρίσθησαν.

Μίαν ὥραν περὶ που μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ κόμητος Βίτσδορφ, εἰσῆλθεν ὁ Καϊὺ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Σλείβεν. Ἐνῶ ἐξήτει νὰ ἴδῃ τὸν ὑπηρετὴν ὅπως ἀναγγεῖλῃ τὴν ἐπίσκεψίν του εἰς τὴν οἰκογένειαν, ἠνέωξεν ἀκριβῶς τὴν στιγμήν ταύτην ἡ Κλεμεντίνα-Ἰουλία τὴν ὥραν τῆς αἰδοῦσης.

Ἡ ὄψις τῆς ἦτο ἐκτάκτως σοβαρά· τὸ πρόσωπόν της ἔγεινεν ἐριθρόν καὶ ἀμέσως πάλιν ψυχρόν, ἅμα ὡς εἶδε τὸν Καϊὺ· εἶτα δὲ μετὰ βραχύν, ἀμήχανον χαίρεισμά, παρεκάλεσεν αὐτὸν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ὑποδοχῆς.

«Ἐρχομαι νὰ σὰς ἀποχαιρετίσω» εἶπεν ὁ Καϊὺ. — «Ἀβρίον ἀναχωρῶ. Ἡσθάνομην πολὺ τὴν ἀνάγκην νὰ σὰς ἐπανιδῶ καὶ νὰ σὰς ὁμιλήσω πάλιν, κόμηςσα. Ἐπεθύμουν νὰ λάβω τὴν βεβαιότητα, ὅτι δὲν ὑπάρχει καμία δυσάρεστος σκιά μεταξὺ μας. Ἡμπορῶ νὰ τὸ ἐλπίζω;»

Ἡ Κλεμεντίνα-Ἰουλία ἐποίησεν ἐν σιωπῇ ἀρνητικὸν νεῦμα καὶ παρατήρησε τὸν Καϊὺ μὲ ὄλως ἰδιῶς βλέμμα, συγχρόνως δὲ ἔπρεσε τὸ στήθος της διὰ τῆς χειρὸς καὶ πασπαίνουσα εἶπε ταχέως. «Καὶ ἐγὼ ἐπιθυμῶ νὰ σὰς ὁμιλήσω, κύριε κόμης. Μετ' ὅσα συνέβησαν σήμερον πρωῒ, αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην νὰ κάμω χρῆσιν τοῦ δικαιώματος τῆς φιλίας, τὴν ὁποίαν μοι προσφέρατε.»

«Σήμερον πρωῒ; — Δὲν σὰς ἐννοῶ, κόμηςσα!»

«Πῶς; Δὲν εἰσέχετε τί συνέβη;» εἶπεν ἡ Κλεμεντίνα-Ἰουλία καὶ τὸ πρόσωπόν της προσέλαβε τὴν ἔκφρασιν ἐκείνην τοῦ ἐπιθυμούντος νὰ εἴπῃ τὰ πάντα καὶ ὅμως ἀδυνατούντος νὰ ἀποφασίσῃ.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην ἐφάνη ὁ ὑπηρετὴς καὶ διέβη ἀποκομίζων τὰ λείψανα τοῦ πρὸ μικροῦ περατωθέντος προγεύματος, ἐχωρίσθησαν ἀπ' ἀλλήλων οἱ συνδιαλεγόμενοι· καὶ ἡ μὲν Κλεμεντίνα-Ἰουλία ἀνέβη τὴν κλίμακα ὁ δὲ Καϊὺ εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν.

Κατὰ τὴν εἰσοδὸν τοῦ Καϊὺ ὁ κόμης Σλείβεν ἐπορεύετο μὲ μεγάλη βήματα ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἕτερον ἄκρον τῆς αἰδοῦσης. Ἐκ τῆς καπνοσφίγγος τοῦ ἀνεπέμνοντο δακτυλιοειδῶς κυανόχροα νέφη καπνοῦ, αὐτὸς δὲ ὁ κόμης καὶ ἡ σύζυγός του ἐφάνησαν μετὰ δυσκολίας καταστειλαντες χειρονομίας τινάς, προκληθείσας ἐκ τῆς αἰφνιδίως διακοπῆς συνδιαλέξεώς των.

Ἄλλ' ἡ ἡμερὸς καὶ ἀφελὴς συμπεριφορὰ τοῦ Καϊὺ ἀπέδωκε καὶ εἰς αὐτοὺς τὴν συνήθη ἀταραξίαν. Ὀλίγας στιγμὰς μετὰ ταῦτα ἐκάθηντο ὁμοῦ ἐν τῇ πρὸς τὸν κήπον τετραμμένῳ ἐξώστῃ καὶ διελέγοντο περὶ τῆς προσεχούς ἀναχωρήσεως τοῦ ξένου, περὶ τῆς ἐπιστροφῆς του, καὶ περὶ ἄλλων σχετικῶν πραγμάτων. Κατὰ τὴν συνδιάλεξιν ὁ κόμης Σλείβεν ἠτοιμάσθη ἀπαξ νὰ ἐγγίσῃ τὸ ζήτημα, ὅπερ τοσοῦτον ἀποκλειστικῶς ἀπασχολεῖ τὸ πνεῦμά του. Ἄλλ' ἡ

κόμησα διέκοψε τυχαίως δίδων τὴν ὁμιλίαν του καὶ ἡ συνδιάλεξις ἐστράφη πάλιν εἰς γενικώτερα πράγματα.

Ὁ Καϊὺ εἶπε μετὰ ἄλλων ὅτι δὲν εἶδε καθόλου τὸν πατέρα του τὴν ἡμέραν ταύτην, καὶ ἐφάνη ἐκκληκτος ὅτε ἤκουσεν ὅτι ὁ πατήρ του πρὸ ὀλίγου ἦτο ἐνταῦθα, πρὶν τὴν οἰκογενεῖα Σλείβεν.

Μετ' ὀλίγον εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον ἡ Κλεμεντίνα-Ἰουλία, ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Καϊὺ καὶ ἐκάθισε χάρις νὰ προφέρῃ οὐδὲ λέξιν.

Κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην ἠκούσθη τὸ κακάρημα ἐνὸς πετεινοῦ, καταδιωκομένου ὑπὸ τοῦ κυνὸς τῆς οἰκίας. Ὁ κόμης Σλείβεν ἔλαβεν ἐκ τούτου ἀφορμὴν νὰ μεταβῇ εἰς τὸν κήπον, συγχρόνως δὲ καὶ ἡ σύζυγός του ἠναγκάσθη νὰ ἐξέλθῃ, κληθεῖσα ὑπὸ τῆς εἰσελθούσης ὑπηρετρίας.

Μόλις ἐξῆλθον οὗτοι, ἡ Κλεμεντίνα-Ἰουλία ἐσηκώθη ταχέως καὶ ἀποβαλοῦσα τὴν συνήθη αὐτῆς ἐπιφυλακτικότητα εἶπεν ἄνευ προοιμίων, καὶ ἐν σφοδρᾷ ταραχῇ:

«Δὲν εἰσέχετε λοιπὸν, κύριε κόμης, ὅτι ὁ πατήρ σας σήμερον πρωῒ μὲ ἐξήτησεν εἰς γάμον;»

«Ὁ πατήρ μου; Ἀδύνατον!» ἐφώναζεν ὁ Καϊὺ ψυχρῶν. «Καὶ σεῖς;»

«Ἀκριβῶς περὶ τούτου ἡσθάνομην κατεπιγύρουν ἀνάγκην νὰ ὁμιλήσω μὲ σὰς καὶ νὰ ζητήσω τὴν συμβουλὴν σας, τὴν . . .»

«Ἄν ζητῆτε τὴν συμβουλὴν μου,» εἶπε ταχέως ὁ Καϊὺ διακόπτων ἀποτόμως τὴν ὁμιλίαν της, «τότε εἰπέτε: ὄχι!»

«Καὶ οἱ λόγοι;»

Ὁ Καϊὺ ἐσηκώθη καὶ ἐστάθη παρατηρῶν ἐν σιωπῇ εἰς τὸν κήπον. Συγχρόνως ἐξέφυγε κραυγὴ περιφρονήσεως καὶ χλεύης ἐκ τῶν χειλέων του.

«Αὐτὴ εἶνε ἡ φιλία;» εἶπεν ἡ Κλεμεντίνα-Ἰουλία βραδέως τονίζουσα τὰς λέξεις.

Ὁ Καϊὺ μετεστράφη ταχέως. Ἐν τῇ προσώπῳ του ἐφαίνετο σπασμωδικὴ τις κίνησις· μετ' ἀποτόμου ὁ-

μῆς ἤρπασε τὴν χεῖρα τῆς κόρης.

Ἐχετε δικαίον! Συγχωρήσατέ με, κόμησα! Μὲ συμπαρέσυρε τὸ αἰσθημά μου. Ἐλαβα ὑπ' ὄψιν πάρα πολὺ τὸν ἑαυτὸν μου καὶ πολὺ ὀλίγον σὰς. — Ἀγαπάτε τὸν πατέρα μου;»

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἐξήτουν τοὺς ἰδιοὺς τῆς μὲ μακρόν, βαθὺ βλέμμα. Ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἡ κόρη εὗρισκετο ὑπὸ τὸ κράτος τῆς γοητείας του καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ προφέρῃ οὐδὲ λέξιν.

«Δὲν ἀποκρίνεσθε, κόμησα; Τότε λοιπὸν ὁμιλῶ ἐγὼ γιὰ σὰς. Ὅχι! Δὲν τὸν ἀγαπάτε! Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ τὸν ἀγαπάτε! Ἀλλὰ οἱ γονεῖς σὰς πιέζουν καὶ — τὸ μέλλον σὰς παρουσιάζεται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν. — Οἱ λόγοι; Ὅλους τοὺς λόγους, οἵτινες σὰς παρακινοῦσιν εἰς αὐτό, δύναιμι καὶ ἐγὼ νὰ ἀναφέρω. Ἀλλὰ ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι λόγοι, τοὺς ὁποίους δὲν δύναμαι νὰ ἀναφέρω, χωρὶς νὰ διατρέξω τὸν κίνδυνον τοῦ νὰ παρεξηγηθῶ, καὶ μὲ τοὺς ὁποίους ἴσως θὰ ἐδίγοντο ζητήματα, τὰ ὁποῖα εἶνε καλλίτερον νὰ μένωσι μετὰς μας ἄρρητα καὶ ἀνεκδήλωτα. Διότι νομίζω ὅτι ὑπάρχει κατὰ τι ἀνεκδήλωτον μετὰς μας, κόμησα. Δὲν εἶν' ἔτσι;»

«Ὅχι!» εἶπεν ἡ Κλεμεντίνα-Ἰουλία μετὰ σταθεροῦς τῆς. «Ἐκ μέρους μου τοῦλάχιστον, ὄχι! Ἐξ αὐτῆς τῆς ἀπάτης ἐπιθυμῶ νὰ σὰς ἐξαγάγω. Ἀκούσατε, πῶς σκέπτομαι, καὶ διορθώσατέ με ἂν ἀπατάμαι. Σὰς τὸ ζητῶ παρακλητικῶς. Ὁ πατήρ σας εἶνε τέλειος ἱππότης. Ἐχῶ πάντα λόγον, νὰ τὸν θεωρῶ ἄξιον τοῦ μεγίστου σεβασμοῦ καὶ τῆς ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης ἐκ μέρους μου. Ἀλλ' ἐν πράγματι μόνον μὲ φοβίσει. Ὅτε ἐγὼ προσφέρω εἰς αὐτὸν ὅτε αὐτὸς εἰς ἐμὲ ἀγάπην· πλὴν δὲ τούτου γίνομαι — μήτηρ σας; Καὶ σεῖς μὲ ἀγαπάτε.»

«Ναί, Κλεμεντίνα-Ἰουλία!» ἐπρόφερεν ὁ Καϊὺ.

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΤΑΛΛΕΥΡΑΝΔΟΣ.